

Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 16.09.1964, sp. zn. 13 Co 115/61, ECLI:CZ:MSPH:1964:13.CO.115.1961.1

Číslo: 10/1965

Právní věta:

Z hlediska úpravy důchodu podle § 124 odst. 3 zák. č. 101/1964 Sb. není rozhodné, v jaké výši by náležel invalidní důchod manželu navrhovatelky v době jeho úmrtí před 1. červencem 1964.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 16.09.1964

Spisová značka: 13 Co 115/61

Číslo rozhodnutí: 10

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Sociální zabezpečení

Předpisy: 101/1964 Sb. § 124
§ 126

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Napadeným rozhodnutím upravil Státní úřad sociálního zabezpečení navrhovatelce počínaje červencovou splátkou (§ 124 odst. 4 zák. č. 101/1964 Sb.) vdovský důchod na částku 1080,- Kčs, od níž odečetl zvláštní daň z důchodu ve výši 56,- Kčs. Vdovský důchod činí tedy 1024,- Kčs.

V opravném prostředku do tohoto rozhodnutí namítala navrhovatelka, že její manžel utrpěl smrtelný úraz tím, že byl při výkonu zaměstnání otráven unikajícím plynem a že odpovědnost za tento úraz nese plně zaměstnavatel. Při nové úpravě vdovského důchodu nevzal Státní úřad sociálního zabezpečení na tuto skutečnost zřetel. Navrhovatelka je toho názoru, že nový zákon o sociálním zabezpečení nevyklučuje za všech okolností přiznání vdovského důchodu po zaměstnancích II. pracovní kategorie jen do částky 1080,- Kčs. Poukazuje např. na ustanovení § 148 vyhl. č. 102/1964 Sb., podle něhož vdově, jejíž manžel zemřel následkem úrazu utrpěného v přímé souvislosti s výkonem služby v ozbrojených silách, zůstává nárok na důchod zachován, i když po 1. červenci 1964 nesplňuje všechny zákonné podmínky pro přiznání vdovského důchodu.

Městský soud v Praze rozhodnutí odpůrce potvrdil.

Z odůvodnění:

Soud zjistil, že navrhovatelce byl přiznán vdovský důchod, ježto vzhledem k době vzniku nároku na tento důchod splnila před 1. červencem 1964 zákonné podmínky pro jeho přiznání. Tento vdovský důchod byl jí zachován i po této době (§ 120 zák. č. 101/1964 Sb.), podléhá však úpravě podle § 124 odst. 3 cit. zákona, resp. podle § 126 odst. 1 písm. c) cit. zák. V ustanovení § 124 odst. 3 zákona se totiž nerozlišuje, za jakých okolností nárok vznikl a stanoví se zde, že (každý) vdovský důchod vyměřený z (každého) důchodu, na nějž vznikl nárok před 1. červencem 1964, nesmí činit více než 1080,- Kčs, jde-li o důchod po pracovníku II. pracovní kategorie. Není tedy z hlediska nové úpravy rozhodné, v jaké výši by náležel invalidní důchod manželu navrhovatelky v době jeho smrti před 1. červencem 1964. Na ustanovení § 8 zák. č. 150/1961 Sb. nelze brát zřetel, ježto tu je upraven zcela odlišný právní vztah. Odkaz na ustanovení § 148 vyhl. č. 102/1964 Sb. není případný již proto, že manžel navrhovatelky v době smrti nekonal službu v ozbrojených silách.

Byl-li tedy upraven důchod navrhovatelce maximální částkou 1080,- Kčs, odpovídá tato úprava zákonu. Z toho pak dále vyplývá, že se na tento důchod vztahují ustanovení § 63 a 65 zákona o zvláštní dani z důchodu (§ 126 odst. 1 písm. c) zákona), jejíž výše nebyla mezi účastníky spornou.

Napadené rozhodnutí není proto v rozporu se zákonem. Proto je soud potvrdil (§ 249 odst. 1 o. s. ř.).